

Forsvaret for Niels Christensen Bækgaard

[Oversigtsbilleder](#)

Til

Den Kongelige Landsoverret.

Som Defensor for Gaardmand Niels Christensen Bekgaard af Vrensted, der under nærværende sag tiltales for at have forledet til Mord, samt for attenteret Mord, skal jeg tillade mig at bemærke. -

Det skjønnes ikke rettere end at Arrestanten ved egen Tilstaaelse og samtlige oplyste Omstændigheder maa ansees overbevist om, at have anmodet forskellige Personer om at skaffe hans Kone Ane Marie Pedersdatter af Dage ved at indgive hende stærke og ætsende Fluida (væsker), om at have leveret saadanne Fluida og navnlig en noget Wictriololie og lidt Skedevand fra sig til at blandes i Drikke, som skulde gives Ane Marie Pedersdatter, om at han i længere Tidsrum har viist sig virksom for at komme i Besiddelse af forskellige Giftarter til Brug i samme Øiemed, og om at han engang selv ude i Stalden (vide Domsacten pag 149 og 150) har budet sin Hustru en Hvedekage, hvorpaa var strøet noget rødt Pulver, som han antog for giftigt, men paa den anden Side er det ogsaa vist, at han ingen Deel har havt, hverken i Henseende til Planen for enten Udførelsen af det paa hans Hustrue af Medtiltalte Christen Larsen Skomager forövede Mord om Natten imellem den 17 og 18 April d. A. Arrestanten laae i sin Seng, da Gjerningen blev udført, og der har efter Morderens Forklaring aldrig været Tale imellem dem om at tage Ane Marie Pedersdatter af Dage med Anvendelsen af egentlig Mord. Saadant har vistnok heller aldrig foresvævet Arrestanten, han har - fornemmelig i den Formening, at det ikke var nogen Synd ved stærke Drikke lidt efter lidt at ende Livet paa Konen, der, formedelst hendes Hang til Drukkenskab og formedelst den derved bevirkede Udygtighed til at udfylde det daglige Livs Gjerninger, af ham blev anført som en Person, hvis Liv var til ingen Nytte og kuns hende selv og Andre til Besvær - blot opmuntret Andre til at give hende stærke og berusende Drikke, og det er, og maa være, Arrestanten uvedkommende, at bemeldte Christen Larsen ved den omhandlede Leilighed af sig selv og uden Arrestantens Paavirkning pludseligen i sin Fuldskab besluttede med Vold at qvæle Arrestantens Kone, og udførte denne Beslutning paa den af ham omforklarede Maade. Formener som Følge heraf, at Arrestanten ikke kan tillægges nogen Deel i det begaaede Mord, hverken i Henseende til at lægge Planen til samme eller til at udføre den, og at han altsaa i denne Henseende (i Henseende til selve det udførte Mord paa Ane Marie Pedersdatter) maa blive at frifinde. Arrestantens Udladelser til Christen Larsen gik alene ud paa, at Sidstnævnte, som anført, skulde drikke Konen til saa stærkt som muligt, og saaledes at hun om muligt kunde døe deraf, men der var ikke engang Tale om at han med Magt skulde tvinge hende til at drikke Brændeviin, og det kan heller ikke medføre noget Strafansvar for Arrestanten om han senere har vist sig tilfreds med Mordets Udførelse. I Alt Fald er det ifølge det Anførte vist, at skal Arrestanten kunne betragtes som den, der har forledet til det begaaede Mord, og skal dette kunne betragtes som et Resultat af Arrestantens Overtalelser og Paavirkning, maa hans Forhold i saa Henseende i det Højeste blive at sætte i Klasse med den i Forordningen 4de October 1833 omhandlede mindre virksom Meddelagtighed, der under ingen Omstændigheder kan have Livsstraf til Følge, men kun Straf af offentligt Arbeide i visse Aar. -

Forsaavidt Arrestanten tiltales for attenteret Mord, da bestaaer hans Virksomhed, som ovenfor anført, i at han engang gav Ane Marie Pedersdatter en Hvedekage, hvorpaa var strøet noget rødt Pulver sandsynligen Qviksølv præcipitat, der er giftigt, hvilken Kage hun dog vægrede sig ved at spise. Men da det ikke kan antages ophøiet over al Tvivl, at bemeldte Pulver virkeligen var den omhandlede Gift, ligesaa lidet som at Nydelsen af Pulveret vilde have havt hendes Død til Følge, er det klart at dette desuden temmelig fjerne

Attentat ikkun bør bevirke at den Straf, Arrestanten ifølge det Ovenanførte vil have forskyldt, forhøies med et par Aars offentligt Arbeide.

Ved Bestemmelsen af Straffegraden ville formeentligen følgende Momenter komme i Betragtning: Ane Marie Pedersdatter var ikke alene, som tidligere er anført, i høi Grad forfalden til Drik, men hun var tillige i den Grad udsvævende og liderlig, at hun tidt og ofte var borte fra Gaarden hele Nætter. Arrestantens Opførsel i sidstnævnte Henseende var vel ikke stort bedre, men Konens Hang til Drukkenskab, som endog for flere Aar siden fandt Sted i høiere Grad end i de sidste Aar, taler til hans Undskyldning, ligesom Konens usædelighed overhovedet er strafværdigere end Mandens. Som Følge af disse hendes Lyster, og da hun saa ofte var ude af Stand til at udføre sin Gjerning, blev Arrestanten lidt efter lidt vant til at betragte hende som En, der ingen Nytte gjorde, og som kuns var sig selv, ham og Andre til Besvær, og der er da hos ham opstaaet Ønsket om at hun snart vilde drikke sig ihjel, og senere Beslutningen om at føie hende i hendes Lyst til stærke Drikke, og at have Andre til at drikke med hende. – At Arrestanten ikke har anseet det for videre Synd saaledes efterhaanden, og ved at føie Ane Marie Pedersdatters Tilbøieligheder, at forkorte hendes Dage fremgaaer af, at han næsten til Alle og Enhver yttrede Ønsket om at man vilde skille ham af med hende, og af at han saalidet tog i Betænkning derom at udtale sig, at det, lang Tid før Christen Larsen udførte Mordet, almindeligen hed sig, at Arrestanten engang vilde forgive sin Kone. Da de stærke Drikke ingen Virkning gjorde paa Konen, var det at Arrestanten overtalte Andre til at give hende stærkere Sager i Brændevinen, og kun eengang har Arrestanten gjort Forsøg med at give hende af det røde Pulver. Arrestanten er lidt efter lidt, og ubemærkeligt, kommen mere og mere paa Afveie, og det har været ham saa vanskeligere at bekæmpe den onde Villie, som de Mennesker, med hvilke han havde Omgang, ikkun vare alt for enige med ham i Bedømmelsen af Ane Marie Pedersdatters Værd, og i Anskuelsen om hendes Ret til at leve. -

Med disse Bemærkninger, og idet jeg endnu blot skal tillade mig at anføre, at Arrestanten i ethvert Tilfælde urigtigen er anseet med Straf efter 6-9-12*, indlader jeg Sagen til Paakjendelse, idet jeg indstiller Arrestanten til en mild Dom og eventualiter (gl. ord for eventuelt) til Kongens Naade. – Salair paastaar jeg mig tilkjendt. –

Viborg den 30. Debr. 1850
Morville

Fremlagt i Landsoverrettens Extraret d 30. Debr. 1850

* Kong Christian den femtes Danske lov 6-9-12 lyder: Ligger Stiemand paa Skov, eller i Skyel, eller paa farende Veje, eller nogen bryder ind i Mands Huus og Bolig, og myrder noget Menneiske, da, om hand vorder taget ved Gierningen, haver hand forbrut sit Liv, og bør leggis paa Stægle og Hiul, og hans Hovedlod være forfalden til Herskabet og den Dræbtis Arvinger.

[Til forsiden](#)